

Цугцванг, або Доба перед весіллям
Ярослав Рачковський

Щоб зустріти серед численних представниць прекрасної статі свою дівчину, деколи потрібно чимало років, а деколи однієї доби вистачає, щоб зустріти чимало своїх колишніх дівчат і познайомитися з новими. Чи можна, опинившись у калейдоскопі несподіваних і захопливих зустрічей, не помилитися і вибрати серед подруг справді свою, справді кохану дівчину, якщо, до того ж, менше доби залишається до весілля з однією з них?

Ярослав Рачковський

ЦУГЦВАНГ, АБО ДОБА ПЕРЕД ВЕСІЛЛЯМ

Казка для дорослих

– У Києві полудень, – пролунав голос диктора з радіоприймача.

– І у Львові полудень, – усміхнувшись, додала Надя.

– Невже до весілля залишилася лише доба? Мабуть, я й досі цілком не усвідомив цього, – зауважив Андрій.

– Дивуватися не доводиться – родичі звільнили нас від цілої купи передвесільних приготувань, тож маємо час навіть на розгадування кросворду...

Дівчина прискіпливо поглянула на юнака. Тоді додала:

– Та розгадуємо його дуже стрімко... Підозріло стрімко.

Молоді люди сиділи у Наді вдома, за кухонним столом, і, витративши хвилин двадцять, відповіли за незначним винятком на усі запитання кросворду. Хоча господиня, як правило, читала запитання, а відповідав її хлопець. Спершу дівчина захоплювалася його непересічним багажем знань. Невдовзі захоплення трансформувалося у подив, а після того, як без ускладнень було вписано усі слова по вертикалі, виникли певні підозри. Однак лише тоді, коли залишилося відповісти на два пункти, вона врешті спробувала дізнатися, чи юнак не глузує з неї:

– Андрію, визнай: ти знав відповіді на цей кросворд.

Хлопець, стримуючи сміх, відповів:

– А звідки я міг дізнатися? Газета, у якій вміщено кросворд, вчорашня, а відповіді зазвичай друкують через тиждень після запитань.

Дівчина переконалася, що стосовно дати виходу газети юнак сказав правду.

– Все ж, щось тут не так, – у Надії залишилися сумніви.

Андрій не стримав сміх, однак і надалі заспокоював її:

– Читай, будь ласка, далі. Можливо, саме тепер я не знатиму правильної відповіді.

Надя змусила себе прочитати наступне запитання:

– У шахах ситуація, коли кожен хід веде до програшу партії. З восьми літер.

Хлопець начебто замислився, зиркнув на стелю, перевів погляд на подругу і поцікавився:

– А вписані літери вже є?

– Є, – неохоче повідомила вона. – Друга – у, сьома – н.

Андрій витримав паузу і сказав:

– Цугцванг.

Дівчина прореагувала на почуте дивне слово стримано, заповнила порожні клітинки і прочитала останній пункт:

– Необхідність вибору між двома можливостями.

– Дилема, – спокійно повідомив хлопець.

Господиня вписала і це слово, а Андрій запитав у неї:

– То що, вже на всі запитання відповіли?

– Ні-ні, – несподівано зауважила Надія.

Андрій зі здивуванням повів бровами, а вона продовжила:

– Ім'я юнака, який полюбляє дивні жарти. Зі шести літер. А – перша, й – остання.

Із ледь помітною усмішкою Андрій поцікавився:

– На мене натякаєш?

– А хіба це не правда?

Хлопець вирішив врешті задовольнити цікавість подруги і став пояснювати:

– Дійсно, я знав відповіді. Але ця інформація не з газети.

– А звідки?... – спробувала уточнити Надія.

– Якщо прочитаєш публікацію кросворду до кінця, то дізнаєшся.

Дівчина неохоче взяла у руки газету знову, глянула і зауважила:

– Окрім повідомлення, хто надіслав цей кросворд, тут більше нічого немає.

– І хто ж його надіслав?

У квартирі на кілька секунд запанувала тиша, не порушував її навіть приймач. Надя прочитала три слова про себе. Тоді вирішила прочитати вголос:

– Надіслав Андрій Вербицький.

А ще за мить радісно вигукнула:

– Не може бути!

– Чому ж не може бути? Може. Ще й як може. І взагалі, чому ти так здивувалася. Я ж не зробив жодного відкриття, лише склав кросворд. У цьому немає нічого надзвичайного.

– Все ж приємно. Твоє ім'я та прізвище надрукували у газеті... І слова які розумні використав у кросворді: дилема, теорема, гіпотеза, метаморфоза і той, як його?...

– Цугцванг, – підказав хлопець.

– Так-так, цугцванг... Ти – справжній ерудит. Не дарма ж я зібралася виходити за тебе заміж.

Надя піднялася, підійшла до Вербицького, присіла у нього на колінах, обійняла його.

– Надю, якщо поглянеш на мене по-новому, то зрозумієш, що досі недооцінювала, – Андрій намагався зміцнити позитивні враження щодо своєї особи у подруги. – От спробуй описати мене. Який я? Кого ти бачиш поряд зі собою? Тільки постався до цього відповідально.

Дівчина пристала на пропозицію: заплющила очі, невдовзі відкрила їх, зазирнула у вічі юнакові і на якусь мить затримала погляд. Далі попросила його відкрити рот і сказати «а», запропонувала напружити біцепси – потрималася за них. Зійшла з колін і попросила напружити м'язи пресу. Потім Андрій на прохання Наді зробив так званий місток, кільканадцять разів виконав упор лежачи, а також поприсідав. Далі господиня перейшла до запитань. Поцікавилася, скільки буде три в квадраті, яке місто є столицею Італії, який звір зимує у барлозі. На осмислення отриманої інформації дівчині не знадобилося багато часу, тож невдовзі вона озвучила характеристику Андрія:

– Юнак двадцяти трьох років, добре фізично розвинутий, хоча й не культурист, приємної зовнішності, хоча й не еталон краси. Що ще?...

– Погляд який?

– Погляд?... Погляд здебільшого привітний, іноді веселий... Може, достатньо?

– Загалом, так. І який висновок можеш зробити на основі свого дослідження? Хто ж я такий?

Після тривалих роздумів дівчина спромоглася лише знизати плечима. Андрій зітхнув, зрозумівши, що дізнатися ще щось нереально, і урочисто повідомив:

– Дорогенька моя, ти бачиш навпроти себе інтелігента. Щоправда, у першому поколінні.

Почувши це, подруга пирснула зі сміху:

– Теж мені інтелігент! Склав один кросворд і вже записався до інтелігентів.

– Ти ж щойно захоплювалася мною, – дивувався він.

– Я жартувала, – парирувала дівчина.

– Але ж справа не у кросворді. Точніше, не лише у ньому. По-перше, у мене є вища освіта...

– Ха-ха! Не надто престижний факультет не надто престижного закладу? – продовжила сміятися Надія. – А я теж буду інтелігентом через два роки, коли закінчу навчання? За цей час постараюся скласти кросворд. А, може, навіть два складу!..

Продовжувати розмову у такому ключі за добу до весілля в Андрія не було жодного бажання. Тим паче, що з кожною годиною почувався все більш схвильованим і напруженим. Він прагнув піти до себе додому, лягти і сховатися під одіялом. Тому вирішив змінити тему розмови:

– Як добре, що батьки Сашка дозволили відсвяткувати весілля у їх будинку.

Дівчина повернулася на коліна, знову обійняла його і погодилася із цим твердженням.

Друг Андрія, Олександр Косар, з батьками кілька років тому перебрався до Канади. Хоч вони і тут жили в достатку (чого варті лише їх будинки у Брюховичах, у Східниці, п'ятикімнатна квартира у Львові), та все ж вирішили мешкати за океаном. Нерухомість продавати не стали, запропонувавши Андрієві доглядати за нею і за необхідності користуватися.

– Бажання запросити гостей у цей красивий будинок дуже велике. Тож не дивно, що ми наважилися на такий крок, – зазначив юнак і додав: – Сподіваюся, що після весілля не доведеться запрошувати туди ремонтну бригаду.

Молоді люди ще кілька хвилин посиділи мовчки, після чого Вербицький повідомив:

– Гаразд, мабуть, вже піду. Мені ще треба у перукарню. Сьогодні ввечері постараюся зайти. Десь до одинадцятої...

Андрій поцілував Надю.

– Вибач, – попросила вона. – Не хотіла тебе образити.

– Я не образився, – запевнив хлопець.

* * *

Вербицький вийшов із будинку і зупинився. Оглянув простори Сихова, відчув гарячий подих липневого вітру і попрямував до зупинки маршрутних таксі. Чекати довго не довелося. Хвилин через двадцять він вже опинився в центрі міста. У перукарні, яку відвідував регулярно, на нього чекала несподіванка. Цього дня клієнтів обслуговували дівчата-практикантки. З огляду на те, що якість зачіски мала неабияке значення, Андрій хотів було піти звідти. Однак, уважно поглянувши на молоденьку сором'язливу дівчину, яка

запрошувала його у крісло, вирішив ризикнути. Звісно, відразу повідомив, до якої події готується.

Перукарка взялася за справу. Діяла вона досить впевнено і без поспіху. Тож у Вербицького було вдосталь часу, щоб поспостерігати за юною майстринею. Спершу він кидав у дзеркало поодинокі погляди, згодом став все більше задивлятися на дівчину, адже вивчати її дії було дуже цікаво. Вона старалася і хвилювалася за результат – рум'янець на щоках став помітнішим.

– Як підстригати на скронях – прямо чи навскіс? – поцікавилася практикантка.

– Єдине прохання, щоб на обох скронях було приблизно однаково, – повідомив Андрій.

Дівчина на мить зупинилася і глянула на клієнта – чи, бува, він не кепкує з неї. Але вираз обличчя Вербицького залишався доброзичливим і перукарка повернулася до роботи.

«Яка ж вона все таки симпатична, – розмірковував юнак. – А скільки ще таких навколо?... Проте тепер претендувати на ближче знайомство з котроюсь із них не варто...»

Задоволення від зачіски отримали і клієнт, і практикантка. Андрій навіть відзначив про себе, що приємні торкання рук дівчини дещо заспокоїли його.

* * *

Далі юнак попрямував на ринок, розташований у кількох хвилинах ходьби звідти, щоб зустрітися зі своєю близькою подругою. Там вона мала невеликий власний магазин і ятки. Про зустріч вони не домовлялися, тож юнак зрадів, коли ще здалеку помітив її. Вона тримала в руках якийсь журнал і щось записувала. Вербицький зупинився, не став відразу підходити ближче. Звернувся до дівчини подумки:

«Таню! Навіть після одруження ти не станеш для мене чужою людиною. Хіба можна тебе, яка дала мені стільки ласки і тепла, назвати чужою. Твоя краса додавала мені наснаги, твій оптимізм додавав сил у складних ситуаціях. Тебе не назвеш тендітною і беззахисною. Правильні риси обличчя, спортивна статура, впевненість у погляді та рухах, вольовий характер допомагають не лише тобі. Ти спонукала й мене бути рішучим і наполегливим. Не дарма ж я неодноразово пропонував тобі вийти заміж. Але ти щоразу відмовляла мені – сумнівалася, що у нашого зв'язку є належна перспектива. Та хіба ж причиною для відмови можуть слугувати п'ять років різниці у віці?... То й що, що ти старша за мене?... На відмови я довго не зважав, та все ж зрештою зі своєю пропозицією звертатися перестав...»

Не надто райдужним роздумам на зміну прийшли веселіші. Увагу Андрія привернуло

Танине волосся.

«Знову перефарбувала, – зауважив він. – Сьогодні вона білявка з косичками».

Дівчина регулярно фарбувала волосся, змінюючи кольори і відтінки. Якщо запитували, чому не може зупинитися на якомусь одному, зазначала, що прізвище у неї – Барвіста.

Юнак перевів погляд на Танині руки, далі зосередився на її очах. Саме в цей час вона відволіклася від записів і відразу ж помітила Вербицького попри те, що стояв він досить далеко.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, купив полную легальную версию (http://www.litres.ru/pages/biblio_book/?art=21232130&from=362673004) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.